

Kunst op **drieduizend** graden

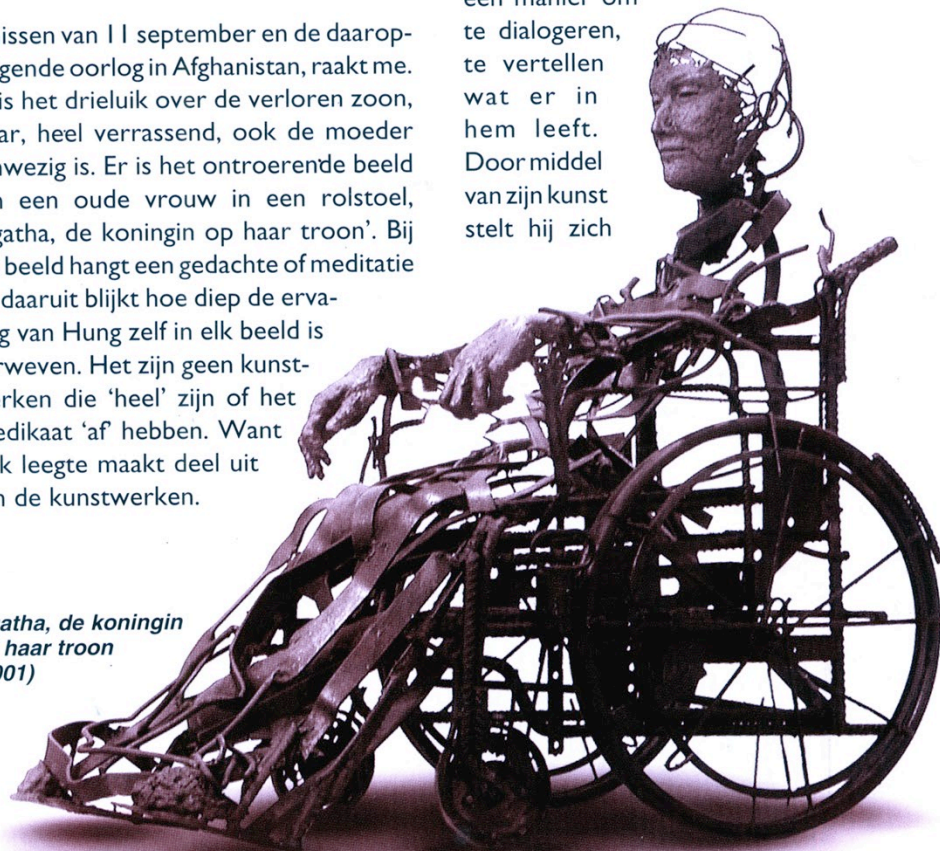
Tekenen met ijzer, zo definieert Hung zijn werk zelf. Een ochtend op bezoek bij Hung, Chinees, focolarino, beeldend kunstenaar. Ingrediënten voor een speciale ontmoeting.

Het is een zonnige dag. Rustig maak ik een wandeling door de Toscaanse heuvels van Loppiano naar het atelier van Hung. Hij heeft mij uitgenodigd om samen met Maria, een beeldend kunstenaar uit New York, deze ochtend te komen om, zoals hij zelf zei, 'samen te werken'. In één van de vele werkplaatsen heeft hij zijn atelier. Niet meer dan 80 vierkante meter herbergt een werkplaats, tentoonstellingsruimte, werkkamertje en een klein keukentje. Hier gebeurt alles, hier vind je alles.

Hung heeft nog een telefoontje te doen. Over enkele weken heeft hij een tentoonstelling in Parijs en dat heeft wat voeten in de aarde. Onderhand zijn we beiden stil en kijken naar zijn kunstwerken. Ieder beeld heeft een verhaal te vertellen. De violist lijkt te zijn vastgelegd op het moment dat hij aanvangt met het spelen van een muziekstuk. De waardigheid van het beeldje 'De overlevende', dat Hung maakte na de tragische gebeur-

tenissen van 11 september en de daaropvolgende oorlog in Afghanistan, raakt me. Er is het drieliuk over de verloren zoon, waar, heel verrassend, ook de moeder aanwezig is. Er is het ontroerende beeld van een oude vrouw in een rolstoel, 'Agatha, de koningin op haar troon'. Bij elk beeld hangt een gedachte of meditatie en daaruit blijkt hoe diep de ervaring van Hung zelf in elk beeld is verweven. Het zijn geen kunstwerken die 'heel' zijn of het predikaat 'af' hebben. Want ook leegte maakt deel uit van de kunstwerken.

Agatha, de koningin op haar troon (2001)

De gehoorzame druppel

Tekenen met ijzer, zo noemt Hung het zelf. En als je hem aan het werk ziet, begrijp je wat hij daarmee bedoelt. In een vuur van drieduizend graden wordt ijzer vloeibaar en in de vlammen tekent Hung het beeld dat hij wil scheppen met ijzer, zoals men dat met een potlood doet. De lijnen waarmee de beelden zijn vormgegeven lijken op schetsen. Hung spreekt van de 'gehoorzame druppel'. Met zijn vlam schetst hij ijzer in alle denkbare vormen zoals hij dat wil. De anatomie van zijn beelden is perfect en doet mij aan de 'Pietà' van Michelangelo denken.

Het is voor Hung een manier om te dialogeren, te vertellen wat er in hem leeft. Door middel van zijn kunst stelt hij zich

*De violist (2001)
"In mijn werk speel ik met volheid en leegte; die kenmerken ieder leven"*

open voor wat het bij de ander teweegbrengt. Enkele werkplaatsen verder heeft Ciro [zie *nieuwe Stad november*, red.] zijn werkplaats en Hung vertelt hoe deze een keer binnenkwam om naar zijn net afgemaakte kunstwerk te komen kijken.

"Hij bleef bij de deur staan en kwam niet verder," zegt Hung. "In stille bewondering keek hij naar het werk en ik merkte dat hij misschien wel blijer was met de creatie dan ik. Hij komt hier altijd op 'kousevoeten' binnen. Maar zelf heb ik ook een enorme achting voor zijn werk. Wie weet wat er uit dat wederzijds respect nog eens voort zou kunnen komen."

Delicate ziel

Samen met Hung lopen we al zijn werken langs. Hij vraagt wat we van ieder werk vinden. De rest van de ochtend zijn we bezig met het samen kijken hoe hij enkele van zijn kunstwerken

in Parijs kan tentoonstellen. Wat mij treft, zijn de eenvoud en openheid van Hung om naar onze ideeën en commentaren te luisteren en te kijken hoe hij zich die eigen kan maken. Ik ervaar het als iets unieks dat een kunstenaar zo zijn eigen werk laat becommentariëren. De delicate Aziatische ziel komt als een parel boven. En ik weet niet voor wie het die ochtend een groter geschenk is.

Na een bijzondere ochtend nemen we hartelijk afscheid. Zowel Maria als ik zijn ons bewust dat er een stukje gemeenschap is geschapen. Enkele weken later krijg ik een e-mail. "Het is in Parijs een speciale tentoonstelling geweest – vertelt Hung – en ik heb met een groot aantal kunstenaars contact gehad; bedankt voor je support."

Marianne Bloemendaal

Lao Kwok Hung werd in 1953 geboren in Hong Kong. Hij leerde daar de Focolarebeweging kennen. Als twintigjarige kwam hij naar Loppiano waar hij in 1974 het Centro Azur opzette met vier andere artiesten. In 1975 ging hij deel uitmaken van de internationale muziekgroep Gen Rosso. Onderwijl volgde hij lessen aan de kunstacademie te Florence. In 1981 vertrok hij voor acht jaar naar de Filippijnen waar hij hoofdredacteur werd van de Nieuwe Stad editie aldaar. In 1989 kwam hij terug naar Europa en vestigde hij zich in het focolarestadje Montet in het Zwitserse kanton Fribourg, waar hij voor het eerst zijn kunst ontwikkelde en ermee begon te experimenteren. Hij kreeg daarvoor in 1990 en 1991 diverse prijzen voor jonge belovende artiesten. In 1993 werd hij geroepen om voor de Focolarebeweging naar Korea de verantwoordelijkheid op zich te nemen. In 1999 keerde hij naar Europa terug en vestigde zich in Loppiano om daar zijn kunst verder te ontwikkelen. Zelf is hij ervan overtuigd dat er meer mensen moeten zijn die op deze manier met ijzer omgaan, maar tot op de dag van vandaag heeft hij nog geen medekunstenaar gevonden. Dat maakt zijn werk op dit moment uniek.

